

РЕШЕНИЕ

№ 1690

гр. Варна, 13.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 23 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Михайлова

при участието на секретаря Пламен Б. Пламенов
като разгледа докладваното от Даниела Михайлова Административно
наказателно дело № 20223110203313 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН въз основа на жалба предявена от М. А. О. – ЕГН *****, против Наказателно Постановление № 10 – 7231 / 12.11.2010г. на Заместник Директора на ТД - НАП гр.Варна, с което ѝ е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 700 лева на основание чл. 104 ал.4 от ЗЗО.

В жалбата се навеждат доводи, че постановлението е връчено повече от 12 години след издаването му и че е изтекла предвидената в закона абсолютна давност. Поради това и се иска отмяна на постановлението като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание въз. О., редовно призована, не се явява , представлява се от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата на посочените в нея основания. По същество адв.П. отново сочи, че е изтекла предвидената в закона абсолютна погасителна давност и pledира за отмяна на постановлението.Прави и искане за присъждане на направените по делото разноски.

Въззиваемата страна, чрез процесуалният си представител, оспорва жалбата и моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление, като излага мотивирано становище за това, че правилно и законосъобразно и че не е изтекла

давността за неговото изпълнение. Прави и искане да се присъди юрисконсултско възнаграждение, както и възражение за прекомерност на поисканото адвокатско възнаграждение.

След преценка на доводите на въззивника и становището на въззиваемата страна, с оглед събраните доказателства по делото, съдът прие за установено от **фактическа страна** следното:

На 21.09.2010г. въз. М. О. подаде декларация обр.7 за възникване на задължение за внасяне на здравно осигурителни вноски. В нея тя посочила, че началото на възникване на това задължение е 01.07.2010г .

На 12.10.2011г., Д.С. -инспектор по приходите в ТД на НАП-Варна, при обработка на декларацията, установила че същата, съобразно посочената в нея начална дата от периода, за който възниквало задължението за внасяне на вноски на основание чл.40 ал.5 т.1 от ЗЗО- 01.07.2010г. , е подадена извън срока – до 31.08.2010г. Поради това до въз.О. била изпратена покана за явяване в ТД на НАП-Варна за съставяне на акт във връзка с неподадена в срок декларация за здравно-осигурителен статус. Въззивницата се явила и на 18.10.2010г. против нея бил съставен акт за установяване на административно нарушение. В него било посочено, че въз.О. като лице, което има задължение за внасяне на здравноосигурителни вноски на основание чл.40 ал.5 т.1 от ЗЗО, не е подаде декларация обр.7 за период с начална дата 01.07.2010г. в законоустановения срок 31.08.2010г. съгласно чл.3 ал.4 от Наредба № Н-8-2912/2005г. на МФ и чл.40 ал.5 т.2 от ЗЗО, като декларацията била подадена на 21.09.2010г. Нарушението било квалифицирано като такова по чл.3 ал.4 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. и чл.40 ал.5 т.2 от ЗЗО. При личното предявяване на акта въз.О. посочила като възражения, че не е съгласна със съставения акт. В срока по чл.44 ал.1 от ЗАНН тя депозирала и писмено възражение, в което посочила, че задължението да подаде декларация е възникнало тъй като от редовна форма на обучение е преминала в задочна форма на обучение и закъснението е минимално .В заключение формулирала искане съставения против нея акт да се отмени.

Въз основа на съставеният акт било издадено и атакуваното наказателно постановление, в което административно наказващият орган изцяло възприел описаната фактическа обстановка и и правната квалификация на нарушението по чл.3 ал.4 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. За него, на основание чл.104 ал.4 от ЗЗО на въз.

О. била наложена „Глоба” в размер на 700лв. Депозираното възражение било разгледано и прието за неоснователно.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства по административно наказателната преписка, събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства, които са последователни, взаимно обвързани и безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат

различни изводи.

При така установената по делото фактическа обстановка и въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, съдът прави следните **правни изводи**:

Въззивната жалба е депозирана в законния срок и от легитимен субект, поради което е процесуално допустима, а разгледана по същество се преценява като основателна, но по съображения различни от посочените в нея.

Наказателното постановление № 10 – 7231 / 12.11.2010г. е издадено от компетентен орган - от Заместник Директора на НАП - гр. Варна, съгласно заповед № ЗЦУ - 28/06.01.2010г. на Изпълнителния директор на НАП и в шестмесечният прекузивен срок по чл.34 ал.3 от ЗАНН.

Съдът намира обаче, че при съставяне на акта и издаване на постановлението са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като в тях не са посочени изчерпателно обстоятелствата, отнасящи се до съставомерните елементи на нарушението. Не са посочени каквито и да било факти, от които наказващият орган е направил извод, че въз. О. е извън кръга на лицата по чл.40 ал.3 от ЗЗО, в редакцията ѝ към 2010г. и че нейното задължение за внасяне на здравно осигурителни вноски е на основание чл.40 ал.5 т.1 от ЗЗО. Тези факти са относими към съставомерните признаци на нарушението, тъй като в случаите на чл.40 ал.3 лицата не дължат декларация по чл.40 ал.5 т.2 от ЗЗО. Наказващият орган е направил извод, че въз. О. е задължено лице по чл.40 ал.5 т.1 и е следвало да подаде декларацията по т.2, но в акта и в постановлението не са изложени фактите, въз основа на които е направен този правен извод, като прилагането на подадената декларация по преписката, не освобождава АНО от задължението му по чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН.

На следващо място, съобразно събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът намира че дори да се приеме, че въз. О. не е подала декларация в законоустановен срок, то това не съставлява административно нарушение, за което да се налага санкция. Действително, нормата на чл.40 ал.5 т.2 от ЗЗО, действала към 2010г. е предвиждала, че лицата подават декларация в срок до края на месеца, следващ месеца на възникване на обстоятелствата-задължение за внасяне на здравно осигурителни вноски, по ред, определен с наредба на министъра на финансите, в която посочват, че ще се осигуряват по реда на чл.40 ал.5 т.1 от ЗЗО. Нормата на чл.104 ал.4 от ЗЗО, въз основа на която на въз. О. е наложено наказание, обаче и тогава, и сега предвижда санкция за лице, което не изпълни задължението си за подаване на декларация по чл.40 ал.5 т.2 от ЗЗО. Т.е. наказуемо е неподаването на декларация изобщо, а не нейното подаване извън законоустановения срок.

На последно място съдът констатира, че към настоящият момент е изтекъл и абсолютния давностен срок за ангажиране на отговорността на въззивницата. От момента на извършване на нарушението до момента са изтекли близо дванадесет години. За конкретното административно нарушение на въззивницата е било наложено наказание „Глоба”. Предвид тези обстоятелства съобразно чл.11 от ЗАНН за неуредени въпроси относно обстоятелствата изключващи отговорността, субсидиарно се прилагат правилата на НК. Доколкото ЗАНН не урежда въпросите за спиране и прекъсване на давността – обстоятелство изключващо отговорността, съдът намира, че приложение следва да намерят разпоредбите на чл.81 ал.3 вр. чл.80 ал.1 т.5 от НК. Именно там е предвидено, че наказателното преследване се изключва, независимо от спирането или прекъсването на давността, ако е изтекъл срок, надвишаващ с една втора, този посочен в чл.80 ал.1 т.5 от НК. В този смисъл е и Тълкувателно постановление № 1 / 27.02.2015г. на ВАС и ВКС. В случая разпоредбата на чл.82 от ЗАНН е неприложима, тъй като сроковете визирани в нея касаят изпълнението на наказанията по влезли в сила изпълнителни основания, т.е по влезли в сила наказателни постановления, които са връчени на нарушителя и не са обжалвани в срок, както и по обжалвани постановления, които са потвърдени или изменени с влезли в сила съдебни решения. Обжалваното в настоящото производство наказателно постановление е издадено на 12.11.2010г. и е връчено на въззивницата едва на 10.08.2022г. В настоящия случай давността е била прекъсната със съставянето на акта и наказателното постановление, но предвид разпоредбата на чл.81 ал.3 от НК вр. чл.80 ал.1 т.5 от НК преследвателната давност в конкретния случай възлиза на четири години и половина, които са изтекли на 13.02.2015г. Това налага извода, че административно наказателната отговорност е изтекла по давност. В този смисъл е и Решение № 1169/03.10.2022г. по к.а.н.д № 1223/2022г. на Административен съд-Варна.

Поради изложеното до тук съдът намира, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

С оглед изхода на делото и съобразно направените искания, на основание чл.63 ал.3 от ЗАНН и чл.143 ал.1 от АПК, съдът намира, че следва на въз.О. да се присъдят направените по делото разноски. По делото е приложен списък с разноски и фактура, от която е видно, че въз.О. е заплатила сумата от 420лв. за адвокатско възнаграждение, с включен ДДС в размер на 70лв. Възнаграждението е определено в размер, предвиден в чл.18 ал.4 вр. чл.7 ал.2 т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като на основание § 2 „а“ от ДР на наредбата и по аргумент от Решение на Съда на Европейския съюз от 23 ноември 2017 г., по съединени дела C-427/16 и C-428/16, към адвокатското възнаграждение следва да се присъди и начисленият данък, тъй като в случая не е налице двойно облагане с ДДС. Поради това и съдът намира, че на въз. О. следва да се присъдят разноски в размер

на 420лв. , представляващи възнаграждение за процесуално представителство за един адвокат, които са в размер, съобразен с фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2 т.1 вр. ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно Постановление № 10 – 7231 / 12.11.2010г. на Заместник Директора на ТД - НАП гр.Варна, с което на М. А. О. е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 700 лева на основание чл. 104 ал.4 от ЗЗО.

ОСЪЖДА ТД на НАП-Варна да заплати на М. А. О. – ЕГН *****, сумата от 420лв. за направени разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че мотивите към решението са изготвени пред Административен съд-Варна по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____